

«Σὺ δὲν ἔμαθες ἀκόμα ἀπ' αὐτὰ τὰ παραμύθια,
«Πὸς ἀξίς ἡ ἐργασία, ὦ! μικρά μου ἐγγονή.»

«Δὲν ἀρκοῦν τὰ πλοῦτη μόνο γιὰ νὰ ζήσης μ' εὐτυχία,
«Οὐδὲ πάλι τὰ βιβλία, ὁ χορὸς, ἡ μουσική.»

»Μάθε κόρη μου νὰ πλέκῃς, νὰ κεντᾷς ἡ ἐργασία
»Δίδει πτέρυγας εἰς πάντας, δι' αὐτῆς ὁ κόσμος ζῆ.»

Τῆ 22 Φεβρουαρίου 1882. Ν. Ἑγγλέσης.

Ἡ γράϊα Μαργαρίτα διηγουμένη εἰς τὸν Κόμητα τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Ὀθῶ.

**ΤΟΣΠΗΛΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΔΗΙΣΤΩΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.**

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

«Ἄλλὰ, προσέθηγεν ὁ ἰατρὸς, εἰς ἔλον τοῦτο δὲν
ὑπάρχει βεβαιότης· ὅθεν σὲ παρακαλῶ, μὴ προθῆς

περαιτέρω πρὶν σκεφθῆς καλῶς περὶ τοῦ πρακτέου.»

Οἱ λόγοι τοῦ ἰατροῦ ἔκαμον τὸν κόμητα νὰ διστάσῃ·
ἐνῶ δ' εὐρίσκετο ἐν ἀμφιβολία, ὑπηρέτης τις εἰσελθὼν
ἀνήγγειλεν, ὅτι μία γράϊα Ἀθιγγανὶς ἐζήτηε νὰ τὸν ἴδῃ.

«Ἄ! αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ γράϊα Μαργαρίτα!
ἐφώναζεν ἡ Ἑλένη. Σὲ βεβαιῶ δὲ, κύριέ μου, ὅτι

αυτὴ γνωρίζει τὰ πάντα περὶ τοῦ Ἑρῖκου!»

«Εἰπέτε τῆς νὰ ἔλθῃ,» εἶπεν ὁ Κόμης.

«Ἄλλὰ, κύριε,» ἐφώνησεν ἔντρομος ἡ μικρὰ Ἐλένη, «δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃς βέβαια νὰ μὲ πάρῃ!»

«Βεβαίωτατα ὄχι, τέκνον μου,» εἶπεν ὁ Κόμης. «Σὺ εἶσαι τώρα ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, καὶ κάνεις δὲν ἠμπορεῖ νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς μου. Μὴ φοβῆσαι λοιπόν.»

Ἡ γραῖα εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον, ἡ δὲ ὑποψία τῆς Ἐλένης ἀπεδείχθη ἀληθής· ἦτο ἡ γραῖα Μαργαρίτα!

«Καὶ τί με θέλεις, καλὴ μὲ γραῖα;» εἶπεν ὁ Κόμης.

«Ἦλλον,» ἀπεκρίθη ἐκείνη, «νὰ σὲ φανερώσω ἐν μουσικὸν πολλὸ σπουδαῖον, ἐὰν μόνον μοὶ δώσῃς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου, ὅτι θὰ ἐλευθερώσῃς τοὺς ἀνθρώπους πρὶν νυκτώσῃ, τοὺς ὑποίους συνέλαβες αἰχμαλώτους, χωρὶς νὰ τοὺς κακοποιήσῃς.»

Ὁ Κόμης ἐξίπασθη ἐκ τῆς τόλμης τῆς γραίας, διότι οἱ Ἀθίγγανοι ἐκεῖνοι ἦσαν ἔνοχοι πολλῶν ἐγκλημάτων, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μάθῃ τὴ σπουδαῖον ἐκεῖνο μυστήριον, τὸ ὁποῖον πιθανὸν ν' ἀφώρα εἰς τὸ ἀπολωλὸς παιδίον του, τὸν ἔκαμε νὰ δώσῃ τὴν ζητηθεῖσαν ὑπόσχεσιν, προσθέσας, ἂν τῶ ὄντι τὸ μυστικὸν τῆς ἦτο τόσον σπουδαῖον, ὥστε ν' ἀξίξῃ τοιαύτην τιμὰ ἀνταμοιβῆν, αὐτὴ καὶ οἱ αἰχμαλώτοι πρέπει ἀμέσως, ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἐλευθερωθοῦν, ν' ἀφήσουν τὴν χώραν καὶ ποτὲ πλέον νὰ μὴ ἐπιστρέψουν εἰς αὐτήν.

«Θὰ γέινῃ κατὰ τὸ θέλημά σου, εἶπεν ἡ γραῖα· ἄκουσον δὲ τώρα τὸ μυστικόν. Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον καλεῖται Ἑρῖκος, εἶναι ἀληθῶς τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἔχασες, ὁ υἱός σου Οὐγὼ!»

Μόλις ἐξῆλθον οἱ λόγοι οὗτοι ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς γραίας καὶ ὁ Κόμης δραμῶν ἐνηγκαλίσθη μετὰ δακρῶν τὸν Ἑρῖκον, ὁ δὲ ἰατρός συνμερίσθη τὴν χαρὰν αὐτοῦ. Μετὰ τοῦτο ὁ Κόμης ἔτρεξε πρὸς τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν εἰδοποίησε περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς Οὐγῶ· ἐκείνη δὲ, ἂν καὶ ἀσθενῆς καὶ κληῆρης καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἐσηκώθη καὶ σπριχθεῖσα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Κόμητος, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἔκειτο ὁ Ἑρῖκος καὶ ἐρρίφθη ὡς φρενιτωῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης του. ἀφοῦ παρῆλθον αἱ πρῶται ἐκχύσεις τῆς μητρικῆς στοργῆς ἐπὶ τὸ παιδίον, ἡ γραῖα Μαργαρίτα ἤρχισε τὴν ἱστορίαν τῆς κλοπῆς τοῦ παιδίου ὡς ἐφεξῆς.

«Ἐνθυμῆσαι, ἐξοχώτατε, ὅτι πρὸ ἑπτὰ περίπου ἔτων ἕξῃς εἰς ἄλλο φρούριον περὶ τὰ 50 μίλια ἀπέχον ἀπ' ἐδῶ. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐγὼ ἤμην μὲ συνοδείαν τινα Ἀθιγγάνων, οἱ ὅποιοι εἶχον στήσει τὰς σκηνὰς των πλησίον τοῦ φρουρίου σου, ἡμέραν δὲ τινα ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας μας, ὅστις ὠνομάζετο Ῥόλλος, ἀφοῦ ἀπουσίασεν ὀλίγον καιρὸν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον μας πολλὸ ὄργισμένος ἐναντίον σου, διότι εἶ-

χες διατάξει νὰ τὸν ξυλίσωσιν, ὠρκίσθη δὲ νὰ μὴ ἡσυχάσῃ ἕως οὗ σὲ φονεύσῃ. Μετ' ὀλίγον ἕως ὁ θυμὸς του παρῆλθε καὶ ἔγεινεν ἡσυχώτερος, ἐφάνητο δὲ ὡς νὰ ἔπεσον εἰς μεγάλην σκέψιν. Τελευταῖον, ἡμέραν τινα ἔλθων πρὸς ἐμὲ, εἶπεν, «ἐδρον τέλος τὸν τρόπον νὰ ἐδικηθῶ τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ἀλλὰ πρὶν σοὶ τὸν ἀνακινώσω, ἀπαιτῶ νὰ ὀρκισθῆς ὅτι δὲν θέλεις φανερώσει τὸ μυστικὸν εἰς κανένα.»

Ἡ διήγησις τοῦ παθήματός του εἶχε διεγείρει τὴν συμπάθειάν μου, ἐπομένως ἤμην εὐδιάθετος νὰ τὸν βοηθήσω. Ὁρκίσθην λοιπόν, καὶ τότε μὲ ἐφανερώσεν ὅτι ἐσκόπει νὰ ἀρπάξῃ τὸν μικρὸν σου υἱὸν Οὐγὼν, «διὰ νὰ θραύσῃ, ὡς ἔλεγε, τὴν καρδίαν σου,» διότι ἐγνώριζεν, ὅτι τὸν ὑπερηγάπας. Τὸ σχέδιόν του ἦτο, ἀφοῦ κλέψῃ τὸ παιδίον, νὰ τὸ φέρῃ εἰς ἐμὲ, ἐγὼ δὲ νὰ τὸ μεταφέρω εἰς ἄλλο μακρὸν μέρος, ὥστε σὺ ποτὲ νὰ μὴ δυνηθῆς νὰ τὸ ἀνακαλύψῃς.

«Ἀφοῦ ἤκουσα τὸ σχέδιον, ἐπροσπάθησα νὰ τὸν μεταπέσω νὰ μεταβάλλῃ ἀπόφασιν, καὶ ἀντὶ νὰ σὲ στερήσῃ διὰ παντὸς τοῦ τέκνον σου, νὰ ζητήσῃ δι' αὐτὸ μεγάλα λύτρα, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησεν· ἐγὼ δὲ ἀφοῦ ὠρκίσθην ἔπρεπε νὰ μείνω εἰς τὸν ὄρκον μου. Ὅθεν, ὅταν νύκτα τινα μοὶ ἔφερε τὸ παιδίον, εὐθὺς ἀνεχώρησα διὰ νυκτὸς καὶ ἦλθον εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο, ὅπου ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἄλλου τινός, τοῦ Μαυροθοδωρῆ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσες μὲ τὰς ἰδίας σου χεῖρας προχθές, τὸ παιδίον ἀνετράφη εἰς τὸ σκότος τοῦ σπηλαίου καὶ κατὰ πᾶσαν νύκτα ἠκολούθει τὸν ἀρχηγὸν εἰς τὰς ληστρικὰς αὐτοῦ ἐκδρομὰς, εἰς μίαν τῶν ὁποίων εἰσῆλθον εἰς τὸ φρούριόν σου τοῦτο, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀρπάσουν ὅλους τοὺς θησαυρούς σου, νὰ χάσουν δὲ καὶ τὸ παιδίον. Ἀφοῦ δ' ἀπέτυχον ἀπὸ τὸν σκοπὸν ἐκεῖνον, ἐπανέδρον δὲ καὶ τὸν Ἑρῖκον, ὅστις εἶχε περιπλανηθῆ εἰς τὸ δάσος, ἀπεφάσισαν νὰ κλέψουν καὶ τὸν δευτερότοκον υἱὸν σου Ἀλβέρτον, διὰ νὰ σὲ ἐξαναγκάσουν νὰ πληρώσῃς μεγάλα δι' αὐτὸν λύτρα. Ἡ θεῖα δίκη ἕως εἶχεν ἄλλως πως προορίσει τὸ πρᾶγμα, καὶ τώρα ὁ μὲν Μαυροθοδωρῆς εἶναι νεκρὸς, πάντες δ' οἱ σύντροφοὶ του αἰχμαλώτοι, τὰ δὲ τέκνα σου ἀσφαλῶς εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας. Ἴδου σὲ ἐφανερώσα τὰ πάντα, ἐλπίζω δὲ, ὅτι καὶ σὺ τώρα θὰ ἐκπληρώσῃς τὴν πρὸς ἐμὲ ὑπόσχεσίν σου, ἀπολύων τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἀφίνων ἡμᾶς ἐλευθέρους ν' ἀπέλθωμεν εἰς ἄλλην γῆν.»

«Τῶ ὄντι, ἐπρόσθεσεν ὁ Κόμης, τὸ μυστικὸν σου εἶναι ἄξιον τῆς ἀμοιβῆς, τὴν ὁποίαν ἐζήτησας καὶ ἰδοὺ πρὸς χάριν σου ἀπολύω τοὺς δεσμώτας, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ποτὲ πλέον νὰ μὴ φανῆτε εἰς τὰ μέρη ταῦτα τῆς Βοημίας.»

«Εὐχαριστῶ,» εἶπεν ἡ γραῖα, καὶ προσκυνήσασα

ἀνεχώρησεν αὐθωρεὶ μετὰ τῶν συντρόφων τῆς.

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ὁ ἱεροκῆρυξ τῆς συνοικίας ἐκήρυξε συγκλητικὸν τινα λόγον περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Προνοίας αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς πιστοὺς του, εὐχαρίστησε δ' αὐτὸν διὰ τὴν θαυμασίαν σωτηρίαν

τῶν παιδιῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ληστῶν ἐκεινῶν, ὃ δὲ Κόμης παρέθηκε τράπεζαν, εἰς τὴν ὁποίαν παρέκάθισαν πάντες οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ καὶ γυφράνθησαν διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ κυρίου των.

Τ Ε Λ Ο Σ .

Ὁ ἐκ κρανίων ναός.

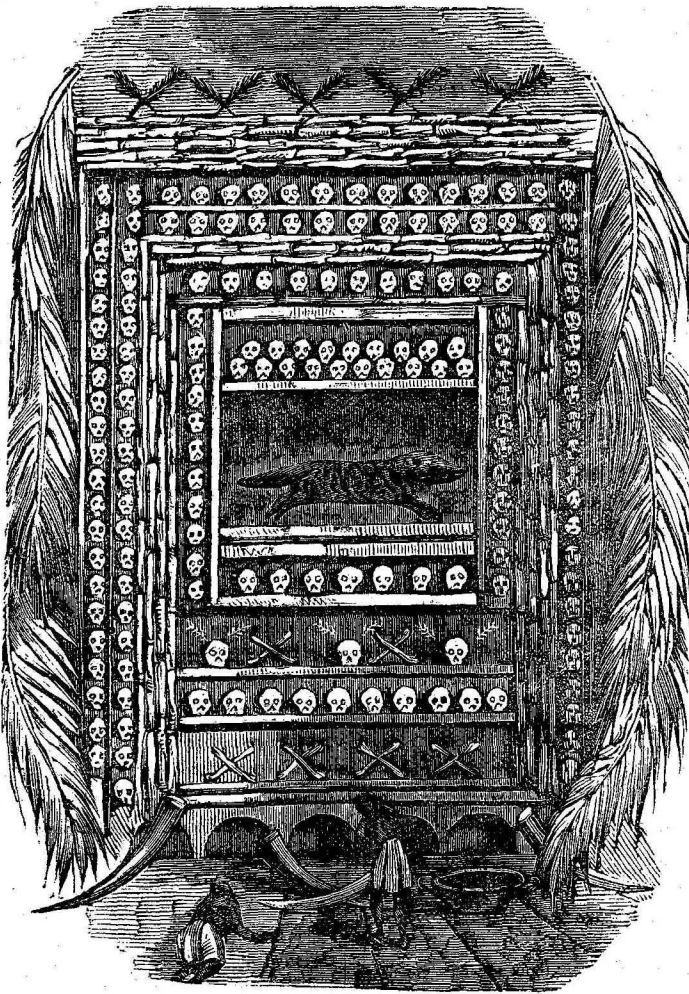
Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ναὸν εἰδωλολατρικὸν κατεσκευασμένον ἐκ κρανίων ἀνθρώπων, οἷτινες πίπτουσιν αἰχμάλωτοι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρωποφάγων κατοίκων τῆς Βόνου χώρας κειμένης εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ ναὸς οὗτος ἐξακολουθεῖ ἐπισκευαζόμενος καὶ ἐδρυνόμενος διὰ προσθήκης νέων κρανίων κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

Ὅταν συλληφθῆ τις ἐν πολέμῳ αἰχμάλωτος, φέρεται δεδεμένος εἰς μεγάλην τινὰ πλατείαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται ὁ ναὸς οὗτος, καὶ ἐκεῖ ἀποκεφαλίζεται ὑπὸ τοῦ δημίω διὰ μαχαίρας, ἐνώ-

πιον ὄλων τῶν κατοίκων τοῦ μέρους ἐκεινοῦ, οἱ ὅποιοι κἀβηγται τριγύρω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σιωπηλοί.

Μετὰ τοῦτο ἡ κεφαλὴ φέρεται ἐπὶ πινακίῳ ὑπὸ τινος κορασίου εἰς τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει ἡ πυρὰ καὶ ἐκεῖ φήνεται τούτου γενομένου, διὰ συνθήματος διδομένου ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ἅπαντες οἱ παρόντες τρέχουσι φρενιτιῶντες καὶ ἀλαλάζοντες πρὸς τὸ ἀκέφαλον πτώμα καὶ ἕκαστος κόπτει ἐξ αὐτοῦ ὅσον δύναται καὶ καταβροχθίζει αὐτὸ ὠμόν, ἕως οὗ ὄλοι αἱ σάρκες ἀφαιρηθοῦν ἀπ' αὐτοῦ· τὰ λοιπὰ ἀποτελεῖωουσιν οἱ κόνες!

Ὁ ἐκ κρανίων καὶ ὀστέων ναὸς ἐν Βόνου τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ κεφαλὴ ἀνήκει εἰς τοὺς ἱερεῖς, οἷτινες ἀφοῦ καθαρίσουν αὐτὴν ἀπὸ τῶν κρεάτων καὶ τοῦ μυελοῦ, τοποθετοῦσι τὸ γυμνὸν κρανίον ἐπὶ τοῦ ναοῦ καὶ οὕτω τελειώνει ἡ βάρβαρος καὶ ἀηδὴς ἐκείνη τελετὴ.

Μεταξὺ τῶν ἀνθρωποφάγων ἐκεινῶν οἱ πρό τινος χρόνου σταλέντες ἐκείσε χριστιανοὶ ἱεραπόστολοι ἐξ Ἀγγλίας κατάρθρωσαν νὰ συστήσωσιν Ἐκκλησίαν χριστιανικὴν, ἐλπίζεται δὲ, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἀγίας ζωῆς τῶν προσηλύτων αὐτοῦ ἡ συνήθεια αὕτη θέλει καταργηθῆ, καὶ ἡ εἰδωλολατρεία θὰ παύσῃ μαστίζουσα τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἡμέγιστον λάθος. Νέος τις περιπατῶν ποτε εἶδε χρυσοῦν τι νόμισμα κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ. Ἐκτοτε ἐπέλιζον, ὅτι θὰ εὑρισκε πολλὰ τοιαῦτα νομίσματα, ὥστε ἐπὶ τέλους νὰ καταστῇ πλούσιος, ἐξέδουε τὰς ἡμέρας του περιεργόμενος τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὴν γῆν, καὶ εὔρε μὲν διὰ τούτου πολλὰ πράγματα, ἀλλ' ἀπώλεσε τὸν πολυτιμώτατον πάντων τῶν θησαυρῶν, — τὸν χρόνον τῆς νεότητός του, ὅταν δ' ἐπὶ τέλους συνήλθε καὶ ἐγνώρισε τὴν ἀπάτην του, ἦτο πολὺ ἄργα, ἀπέθανε δὲ καταρῶμενος τὴν στιγμήν καθ' ἣν εὔρε τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο νόμισμα, καὶ ἐλεεινολογῶν ἑαυτὸν διὰ τὴν μωρίαν του. Ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ χρόνου εἶναι ὁ κάλλιστος θησαυρός.